

The Breakthrough: Immunotherapy and the Race to Cure Cancer

Copyright © Charles Graeber, 2018

Copyright © 2019 Editura For You

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii For You. Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil al Editurii For You.

Unele nume și detalii de identificare au fost modificate în scopul protejării intimității persoanelor implicate.

Redactare: Ana-Maria Datcu

Tehnoredactare: Anca Șerbu

Design copertă: Despina Iorga

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GRAEBER, CHARLES

Soluția salvatoare: imunoterapia și cursa pentru vindecarea cancerului/

Charles Graeber; trad. din lb. engleză de Ana Nicolai. - București: For You, 2020

Conține bibliografie

ISBN 978-606-639-323-2

I. Nicolai, Ana (trad.)

615

Charles Graeber

Soluția salvatoare

Imunoterapia și cursa pentru vindecarea cancerului

Traducere din limba engleză
de Ana Nicolai

Editura For You
București

Cuprins

Prefață	5
Introducere	7
Capitolul 1 / Pacientul 101006 JDS	15
Capitolul 2 / O idee simplă	44
Capitolul 3 / Licăriri în întuneric	70
Capitolul 4 / Eвриka, Texas	105
Capitolul 5 / Cei trei „E“	125
Capitolul 6 / Ispitirea sorții	156
Capitolul 7 / Himera	187
Capitolul 8 / În urma „goanei după aur“	201
Capitolul 9 / Este timpul	207
Mulțumiri	219
Anexa A / Imunoterapii existente în prezent și care urmează să apară	223
Anexa B / Rezumat al progresul major către soluția salvatoare	230
Anexa C / Scurtă relatare a unor mărturii anecdotice despre boală, civilizație și căutarea imunității	237
Recomandări	252
Note	253
Despre autor	333

Acest sistem se schimbă. Se adaptează. Învață, își amintește și reacționează la boli noi pas cu pas.

El e cel mai bun instrument al nostru în vindecarea cancerului.

Și am descoperit, în sfârșit, cum să-l descătușăm.

Iată soluția salvatoare!

Introducere

„Medicul bun tratează boala; medicul extraordinar îl tratează pe pacientul care are boala.“

Sir William Osler, 1849–1919

Până nu demult, au existat trei metode principale de tratare a cancerului. De cel puțin trei secole, există chirurgia. La ea s-a adăugat, în 1896¹, radioterapia. Apoi, în 1946, cercetările din domeniul războiului chimic au condus la utilizarea unui derivat al iperitei pentru distrugerea celulelor canceroase. Aceste substanțe otrăvitoare au constituit fundația chimioterapiei.

La ora actuală se estimează că aceste tehnici care implică „a tăia, a arde și a otrăvi“ sunt capabile să vindece cancerul la aproape jumătate dintre oamenii afectați de această boală. Și e un lucru remarcabil, o adevărată realizare medicală. Dar asta înseamnă că jumătatea cealaltă a pacienților bolnavi de cancer sunt abandonați. Anul trecut, acest lucru a însemnat numai în Statele Unite aproape 600000 de oameni care au murit din cauza acestei boli.

Lupta nu a fost niciodată dreaptă. Am pus niște simple medicamente să lupte împotriva unor versiuni mutante ale celulelor noastre, încercând să le distrugă pe cele rele în timp ce le

cruțau pe cele bune și făcându-ne să ne fie rău în acest timp. Și facem acest lucru de foarte mult timp.

Însă acum am adăugat o abordare nouă și foarte diferită – una care nu acționează direct asupra tumorii, ci asupra sistemului imunitar.

Sistemul nostru imunitar a evoluat de-a lungul a 500 de milioane de ani, devenind un sistem de apărare naturală personalizată și eficientă împotriva bolii. El este o structură biologică complexă care are o misiune aparent simplă: să depisteze și să distrugă orice nu trebuie să existe în corpul nostru. Celulele sistemului imunitar patrulează constant, sute de milioane dintre ele circulând prin corp, strecurându-se în organe și ieșind din ele, căutându-i și distrugându-i pe intrușii care ne fac să ne îmbolnăvim și pe celulele din corp care au fost infectate, au suferit mutații sau funcționează anormal – celule precum cele canceroase.

Iar acest lucru aduce în discuție următoarea întrebare: de ce sistemul imunitar nu combate deja cancerul?

Răspunsul este că el o face sau încearcă să o facă. Dar cancerul folosește trucuri pentru a se ascunde de sistemul imunitar, pentru a ne dezactiva mecanismele de apărare și a evita lupta. Dacă nu schimbăm regulile, nu avem nicio șansă.

Imuno-oncologia este abordarea care lucrează pentru zădărnicierea stratagemelor, demascarea tumorii, descătușarea sistemului imunitar și reînceperea bătăliei. Ea diferă fundamental de celelalte abordări oncologice deoarece nu acționează deloc asupra tumorii, nu în mod direct. În schimb, ea pune în libertate celulele ucigașe din sistemul imunitar natural, îngăduindu-le să-și îndeplinească sarcina pentru care au fost create.

Cancerul este noi. Este greșeala care lucrează. În mod regulat, niște celule din corp încep să acționeze independent, cromozomii lor sunt făcuți praf de către particule de lumină solară sau toxine, suferind mutații ca urmare a acțiunii virusurilor ori a factorilor genetici, a vârstei sau purei entropii. Majoritatea acestor mutații îi sunt fatale celulei, dar câteva supraviețuiesc și se divid.

În 99,9999% din timp, sistemul imunitar reușește să recunoască celulele mutante și să le distrugă. Problema este acel procent de 0,0001% de celule escroace, pe care sistemul imunitar nu le recunoaște drept intruse și pe care nu le distruge. În loc de asta, într-un final, acel procent de 0,0001% îl distruge pe om.²

Cancerul e diferit. El nu se anunță așa cum o face gripa sau orice altă boală ori chiar o așchie. Nu pare să dea alarma în interiorul corpului sau să provoace o reacție imunitară ori să manifeste simptome ale unei lupte imune: nu există febră, inflamație sau ganglioni limfatici umflați, nici măcar un fonfăit. În schimb, tumoarea e descoperită pe neașteptate, un oaspete nedorit care a crescut și s-a răspândit în corp, uneori de ani de zile. Adeseori, în acel moment este prea târziu.

Pentru mulți cercetători din domeniul oncologiei, această aparentă lipsă a reacției imunitare la tumoare a însemnat că obiectivul de a ajuta să se producă o reacție imunitară la cancer e zadarnic – deoarece nu exista nimic care să ajute. S-a presupus că tumoarea este o parte din noi într-o măsură mult prea mare ca să fie percepută drept „străină”. Însuși conceptul de imuno-oncologie părea fundamental greșit.

De-a lungul istoriei, medicii au consemnat însă cazuri rare de pacienți bolnavi de cancer care aparent s-au vindecat. În perioada anterioară apariției științei, aceste „remisii spontane” au fost privite ca o lucrare de magie sau ca o minune; în realitate, ele sunt lucrarea unui sistem imunitar trezit.

Timp de peste 1000 de ani, cercetătorii au încercat și au eșuat să reproducă aceste minuni cu ajutorul medicamentelor, să vaccineze sau să stârnească o reacție imunitară la cancer similară celor împotriva altor boli distrugătoare anterior, precum poliomielita, variola sau gripa. Au existat raze de speranță, dar nu tratamente sigure. Până în anul 2000, imunologii din domeniul oncologiei vindecaseră cancerul la șoareci de sute de ori, dar nu putuseră să transfere în mod consecvent acele rezultate și la oameni. Cei mai mulți oameni de știință erau de părere că nu vor reuși niciodată.

Situația s-a schimbat radical și de curând. Chiar și pentru medici, această schimbare a fost invizibilă până nu a ajuns în raza lor vizuală. Dr. Siddhartha Mukherjee, unul dintre cei mai buni autori moderni pe tema cancerului, nici măcar nu menționează imuno-oncologia în excelenta sa biografie despre boală, intitulată *The Emperor of All Maladies [Suverana tuturor maladiilor]* și câștigătoare a Premiului Pulitzer. Cartea a fost publicată în 2010, doar cu cinci luni înainte ca primele medicamente imunoterapeutice oncologice din noua generație să fie aprobate de FDA*.

Acea primă clasă de medicamente pentru imunoterapie oncologică avea să fie numită „inhibitoare ale punctelor de control imun“. Ele au rezultat din importanța descoperire a unor strategii specifice sau „puncte de control imun“ pe care celulele canceroase le folosesc ca pe o strângere secretă de mână, spunându-i sistemului imunitar „Nu ataca“. Noile medicamente inhibau acele puncte de control imun, împiedicând acea strângere secretă de mână a celulelor canceroase. În plus, le-au adus celor care le-au descoperit Premiul Nobel pentru Medicină.

* The Food and Drug Administration sau FDA, Administrația pentru Alimente și Medicamente din Statele Unite, agenție federală responsabilă cu monitorizarea comerțului și a standardelor de protecție în industria alimentară și farmaceutică. (n.tr.)

În decembrie 2015, al doilea dintre acești inhibitori ai punctelor de control imunitar³ a fost folosit pentru a activa sistemul imunitar al fostului președinte Jimmy Carter. O formă agresivă de cancer se răspândise în corpul său și nu mai existau așteptări ca acesta să supraviețuiască; în loc de asta, celulele sistemului imunitar au eliminat cancerul din ficatul și creierul lui. Vestea despre însănătoșirea miraculoasă a președintelui în vârstă de 91 de ani⁴ a fost o surpriză pentru toată lumea, inclusiv pentru fostul președinte. Pentru mulți oameni, „acel medicament Jimmy Carter“ a fost primul și singurul lucru pe care l-au auzit despre imuno-oncologie.

Însă progresul major îl constituie nu vreun tratament sau medicament, ci o serie de descoperiri științifice care ne-au extins înțelegerea despre noi înșine și această boală, redefinind ceea ce este posibil. El a schimbat opțiunile și rezultatele pentru pacienții bolnavi de cancer, deschizând calea spre un domeniu bogat și necartografiat al explorării medicale și științifice.

Aceste descoperiri au validat o abordare asupra învingerii cancerului conceptual diferită de tradiționalele opțiuni de extirpare, ardere sau otrăvire, fiind o abordare care tratează mai degrabă pacientul decât boala. Pentru prima oară în lupta noastră de veacuri cu cancerul, am înțeles cu ce ne luptăm, cum trișează cancerul în această luptă și cum putem în sfârșit să ieșim învingători. Unii o numesc proiectul foarte inovator al generației noastre. Chiar și oncologii, care sunt un grup precaut, utilizează pentru ea „C“, de la „cură“.

Publicitatea exagerată poate fi periculoasă, la fel cum speranța falsă poate fi crudă. Există o tendință naturală de a investi prea multă speranță într-o disciplină științifică nouă, mai ales una care promite să-și ia revanșa asupra unei boli care, într-un fel, a atins viața fiecărui om. Totuși, ele nu sunt teorii excesiv promovate sau leacuri-minune cu mărturii anecdotice, ci medicamente demonstrate pe baza unor date temeinice. Imunoterapia a făcut pasul de la a fi un vis la a fi o știință.

În clipa de față sunt disponibile doar câteva imunoterapii. Mai puțin de jumătate dintre pacienții bolnavi de cancer au reacționat pozitiv la aceste medicamente, mulți dintre ei într-o manieră profundă, cu remisii măsurate nu în câteva săptămâni sau luni în plus de viață, ci în tot restul vieții.

Astfel de răspunsuri transformative și durabile constituie promisiunea unică a abordării imunoterapeutice asupra cancerului și o parte din ceea ce o face să fie atrăgătoare pentru pacienți, dar este important de notat că această promisiune e diferită de o garanție pentru vreun rezultat anume în cazul pacientului individual. Încă avem muncă de făcut pentru a mări cercul celor care reacționează pozitiv și a găsi cu adevărat un leac. Însă acum ușa e deschisă – și ne aflăm abia la început.

Câteva dintre imunoterapeuții pe care i-am interviuat au comparat descoperirea acestor prime medicamente pentru imunoterapie oncologică cu cea a penicilinei.⁵ Ca medicament, penicilina a redus imediat rata infecțiilor, a vindecat câteva boli bacteriene, salvând milioane de vieți. Iar ca progres științific important, ea a redefinit ceea ce este posibil și a deschis o frontieră nouă și fertilă generațiilor de cercetători farmaceutici.

La aproape 100 de ani de la descoperirea aceluia medicament simplu, antibioticele reprezintă o întreagă categorie de medicamente cu un impact atât de profund, încât îi subestimăm valoarea. Terori nevăzute ce au năpăstuit și otrăvit omenirea vreme de milenii sunt acum învinse cu dezinvoltură la o farmacie de unde îți cumperi medicamentele așezat la volanul mașinii.

Descoperirile făcute cu privire la modul în care cancerul păcăleşte sistemul imunitar și se ascunde de el au constituit „momentul penicilină” al imunoterapiei. Aprobarea primului medicament inhibitor al punctului de control imun, care a schimbat într-un mod regulat și profund rezultatele pentru pacienții bolnavi de cancer, a redefinit direcția cercetării științifice. Acest fapt a declanșat o „goană după aur” în domeniul cercetării, investiției și dezvoltării de medicamente.

Potrivit rapoartelor, la 7 ani de la aprobarea aceluia prim și singur inhibitor al punctului de control imun, 940 de „noi” medicamente imunoterapeutice oncologice sunt testate în cadrul clinic de peste o jumătate de milion de pacienți bolnavi de cancer în 3042 de studii clinice, alte 1064 de medicamente aflându-se în laboratoare, în etapa preclinică. Aceste cifre sunt eclipsate de numărul de studii care testează eficiența sinergică a combinațiilor din imunoterapie.

Cercetările avansează atât de rapid, încât producătorii de medicamente au adunate generații succesive de medicamente în curs de a fi testate clinic, asemenea avioanelor de pe aeroportul LaGuardia care așteaptă permisiunea de decolare, fiind necesare din partea FDA-ului noi „avansări prioritare” și atribuirea numelui de terapii „inovatoare” care să le grăbească procesul de aprobare, pentru a ajunge la pacienții bolnavi de cancer care nu au la dispoziție timp de așteptat. Progresele majore în domeniul oncologiei apar de obicei în creșteri acumulate pe parcursul a aproape 50 de ani; imuno-oncologia a făcut deja un salt între generații, aparent peste noapte.

Descriind ceea ce urmează în continuare, numeroși cercetători zâmbesc și folosesc cuvinte precum „tsunami” și „val extraordinar de mare”. Ritmul în care apar progresele este rar în istoria medicinei moderne și fără precedent în istoria noastră cu cancerul. Avem acum o ocazie favorabilă de a ne redefini fundamental relația cu o boală care ne-a definit mult prea mult timp.

Aceasta e povestea despre geniile, despre scepticii, despre cei care au crezut cu adevărat și mai ales despre pacienții care și-au petrecut viața și despre pacienții și mai mulți care și-au pierdut-o ajutând la rafinarea și confirmarea acestei noi științe dătătoare de speranță. Este o călătorie care ne poartă până în punctul unde ne aflăm acum, este despre felul cum am ajuns aici și reprezintă o întrezărire a drumului ce se așterne în față, relatată prin intermediul unora dintre cei care au trăit-o direct și a unora care au făcut-o posibilă.

Pacientul 101006 JDS

„Teoriile științifice [...] încep ca niște construcții imaginative. Ele încep, dacă vrei, ca niște povești, iar scopul episodului critic sau rectificator din raționamentul științific este tocmai acela de a afla dacă aceste povești sunt sau nu povești despre viața reală.“

Peter Medawar, *Pluto's Republic*

[*Republica lui Pluto*]

Povestea lui Jeff Schwartz începe în 2011, când cercetătorii descoperiseră unele dintre strângerile de mână secrete pe care cancerul le folosește pentru a ne păcăli celulele sistemului imunitar apărător. Tratamente recent inventate împiedicau acea strângere de mână și activau mecanismele de apărare din sânge. Aceste medicamente erau disponibile în cadrul studiilor clinice, însă nu toată lumea știa de ele.

Mulți medici oncologi nu erau la curent cu noile dezvoltări care puteau să salveze viața pacienților lor. Alții refuzau să

accepte că e posibil un astfel de progres important. Refuzul acela îi priya pe pacienții lor de opțiunea de a-l testa. Uneori, încă îi privează. De aceea Jeff Schwartz a fost bucuros să-și împărtășească povestea.

Jeff Schwartz știe că este unul dintre cei norocoși. Tatăl său a murit de cancer pulmonar în anii 1990, după încercări tot mai neplăcute de a-l învinge – obișnuitele protocoale de extirpare, otrăvire și ardere, intervenție chirurgicală, chimioterapie și radioterapie. Chiar înainte de primăvara anului 2011, Jeff a fost diagnosticat și el cu cancer, la rinichi, în stadiul 4.

Jeff se consideră, așadar, norocos sau binecuvântat – știi, lui îi plac să vorbească foarte direct și sincer. Nu a fost așa pentru că ar fi avut vreo influență ori cunoștințe speciale sau altceva de genul acesta. Ceea ce l-a despărțit pe Jeff de sutele de mii de oameni care au murit din cauza aceleiași boli în acea perioadă a fost faptul că s-a nimerit să trăiască în California și să intre pe ușa potrivită la momentul potrivit. Acest lucru a schimbat modul în care Jeff consideră viața și faptul de a trăi. Acum, el speră ca povestirea lui să îi atingă și pe alții, astfel încât să nu aibă nevoie să fie norocoși.

M-am întâlnit cu Jeff în camera sa de la etajul 43 al unui hotel din centrul Manhattanului. Jeff arată un pic ca o versiune mai de biciclist a lui Billy Joel după perioada de alcoolism și după cea trăită cu Christie Brinkley. Era îmbrăcat în jeanși și cămașă Izod albastră ce ascundea marginile dure ale cuștii de titan care îi ajută coloana vertebrală să nu cedeze. Chirurgii i-o implantaseră acolo, ca și cum ar fi fost Wolverine, după ce niște tumori îi distruseră structura spinală. Mi-a spus despre cușcă. Mi-a arătat cicatricile. Acestea erau realități, asta era tot, făcând parte din povestirea pe care o relatea.

Jeff Schwartz provine din Rockaway, în Queens, a urmat sistemul de învățământ public și a făcut taximetrie în timp ce studia pentru a obține o diplomă în contabilitate și finanțe. Primul serviciu l-a avut la biroul de credit ipotecar al Fraților Lehman, următorul la o bancă japoneză administrată de absolvenți ai Școlii de Afaceri Harvard. Niciunul nu i s-a potrivit. Jeff era un tip muzical. Cânta la chitară „destul de bine“, spune el; era identitatea lui secretă, *celălalt* lucru despre care le spui oamenilor la petreceri atunci când te întreabă cu ce te ocupi: „Sunt contabil, dar de fapt...“ Și Jeff ar putea să vorbească mult și bine despre oricare dintre cele peste o sută de spectacole ale formației Grateful Dead pe care le văzuse sau cum la ceremonia Bar Mițvah îi fuseseră oferite bilete pentru spectacolul formației Allman Brothers ori să-ți arate primele două măsuri din piesa „A Love Supreme“ a lui John Coltrane, tatuate în jurul gleznei stângi asemenea unei mandale muzicale. Serile, după ce se închidea sala de tranzacții, se ducea în East Village ca să mixeze sunete la CBGB și Mudd Club pentru Talking Heads, Blondie, Richard Hell și The Voidoids – este mândru în special pentru că a asistat la înregistrarea albumului *Blank Generation*. Poate că el nu a fost grozav, spune, dar se afla pe scenă.

Pasiunea pe care o avea făcuse tranziția în cariera lui datorită baseballului. Îi făcuse un serviciu unui tip, iar în semn de mulțumire acesta i-a oferit două bilete scumpe. Jeff fusese toată viața lui un fan inveterat al echipei Yankees. Biletele primite erau la meciul echipei Mets, locurile erau excelente, dar echipa total greșită. Așa că Jeff i-a dat biletele unui prieten, care a invitat un alt prieten și, ca să scurtez povestea, acel prieten i-a făcut oferta de serviciu de a fi un subaltern la firma lui, o firmă financiară pentru clienți din domeniul muzicii. Jeff urma să înceapă în calitate de tânăr care să le ajute pe tinerele talente.

Primul lui client a fost spectacolul unei fete noi, Joan Jett. Activitatea aceasta a funcționat timp de câțiva ani, au fost

vremuri captivante, iar în final și-a deschis propriul atelier și s-a mutat în Malibu.¹ Soția lui era administratoare a unei firme de înregistrări, aveau un copil și un autoturism de lux, Lexus. El avea simțul talentului, câștigând 5% din ceea ce realizau clienții lui², iar atunci când unul dintre artiștii săi devenea brusc foarte popular, cum s-a întâmplat cu Ke\$ha, The Lumineers sau Imagine Dragons, Jeff câștiga bani frumoși. Dar avantajul principal era faptul că avea acces la așa ceva. Să meargă la spectacolele lor live era cea mai grozavă contragreutate la tabelele de calcul și verificările matematice.

Îi admira pe muzicieni, aprecia muzica. Valoarea sa consta însă în latura practică a lucrurilor. Muzica este o profesie, cu toate că mulți muzicieni nu reușesc să înțeleagă acest lucru decât atunci când este prea târziu. „Majoritatea muzicienilor sau formațiilor au doar un cântec de succes în toată cariera lor; tipi care fumează marijuana în camera lor de cămin, vin cu un cântec care se întâmplă să fie destul de bun și asta-i tot“, spune Jeff. „Eu le zic celor care vin la mine: «Dacă n-ai de gând să fii serios, irosești timpul tuturor. Da, fi o vedetă de muzică rock, dar iată cum îți vei cumpăra propria casă. Ea va fi contul tău de pensionare. Așa îți vei întâlni probabil soția sau soțul. Înseamnă mai mult decât un stil de viață, înseamnă viața ta.»“ Cât despre el, cântecul pe care *ar fi vrut* să-l scrie? Dacă nu este „Yesterday“ [„Ieri“], este „Tie a Yellow Ribbon'round the Old Oak Tree“ [„Leagă o panglică galbenă în jurul stejarului bătrân“]. Amândouă sunt despre aducere aminte, ajungând să aibă numai în Muzak un miliard de coveruri.³

Jeff ajuta la tot ceea ce ținea de contracte, consilia pe tema acordurilor pentru drepturile de autor. Existau onorarii pentru compozițiile muzicale și bani proveniți din înregistrări sau din piese muzicale difuzate prin mass-media de streaming, precum iTunes, Pandora, Spotify – în anii 2000, lumea muzicii se schimba rapid, fiind necesar să urmărești toate curente. Cu

cât muzica devenea mai digitală, cu atât devenea mai gratuită și cu atât servea mai mult ca reclamă pentru profitul unui turneu internațional. Lansarea unui spectacol era asemenea botezului unei nave comerciale noi după ani de construire a ei. Putea să aibă un succes deplin sau un eșec total, iar Jeff dorea să fie prezent acolo.

Prin urmare, în februarie 2011 se afla în Portland, din Oregon, urmărindu-i pe membrii echipei responsabile de transportul și montarea echipamentului muzical în timp ce făceau pregătirile pentru prima seară de spectacol din noul turneu al Ke\$hei – și se întreba dacă nu cumva se forța prea tare. Turneul din 2011, „Get \$leazy“ – semnul dolarului în locul literei „S“ fiind marca înregistrată a Ke\$hei –, umpluse sălile spectacolelor programate în cele două Americi, Europa, Australia și Japonia.

Jeff o luase pe Ke\$ha pe când aceasta era o puștoaică ce cânta la întâlniri de club. Ea devenise brusc populară atunci când Rihanna a angajat-o să cânte în deschiderea unui turneu internațional al ei, iar acum, la vârsta de 23 de ani, era pe poziția de a părăsi portul și de a fructifica spiritul vremii, cu Jeff pe puntea navei pentru a o ajuta să dirijeze treburile financiare.

Jeff nu trebuia să participe, dar prezența lui acolo constituia un memento personal pentru talentul de care se ocupa. El avea grijă de investiția lor, reprezentată chiar de ei înșiși. Ei trebuiau să facă același lucru, așa că efectiv nu putea evita seara de deschidere, indiferent cum s-ar fi simțit. Ceea ce era regretabil, pentru că Jeff se simțea ca naiba.

În ultimul timp se simțea mereu un pic rău, un pic slăbit, mai mult decât obișnuita senzație de rigiditate de dimineață – iar acum durerea generală persista toată ziua. Starea asta apăruse odată cu atingerea vârstei de 50 de ani, știa asta, când părul îi albise și se subțiasse la vârfuri. Se adaptase purtându-l tuns scurt, cu un barbișon alb. Noaptea încheiate târziu și disconfortul făceau parte din trocul sufletului de rock-and-roll, la fel